

Kenyérmese

Máté unokámnak

Új mesekönyvből olvastam mesét,
 Egyszeriben így szólt az unokám,
 Te nagypapa, mi a házikenyér?
 És mesehős lett az édesanyám.
 Szegénységünk, az éhező idők
 Lélekkaranga, a giling-galang,
 A kisleány figyelmén őrködött,
 A régi mese legyen új kaland.
 Változik a mesém, tekenővel,
 Rozsliszt bölcsője, kovászt ringató,
 Anyánk dagaszt, burgonyás kenyérral
 A bolti soha nem pótolható.
 Köménymagos kenyértésztánk aludt
 Szakajtóink ölén. Az micsoda?
 Gyékénykosár, a kisleány tanul,
 Repülőgépe a fantázia.
 Mit tehetnék, mielőtt elrepül,
 S ráront megannyi felhőszörnyeteg?
 Az ég, fiacskám, ennél gyönyörűbb.
 Vizsgálható a tudatszerkezet.
 Az ismeretlenből az ismerős,
 És megfordítva, az a péklapát
 A pékműhelyben, ami összeköt
 Nagypapjával, elámult unokát.
 Lobbantgatom a mélység fényeit,
 Kemencetűz parazsa élteti.
 A gondolat rangrejtve születik,
 Mert így lehet, ezentúl, emberi.
 Nem kitalált ez a kenyérmese.
 A szegénységünk máig vállalalom.
 A szakajtónak nincsen is füle,
 A kisunokám büszkén mosolyog.
 Elvárásolta a kenyérmesém,
 Higyje mesének, ha így boldogabb.
 A kettőnkéről mesélő költemény,
 Élet-halálon túl is megmarad.